

aan den ingang verbeterd was. Tien, twaalfmaal achtereen schoven ze dan naar binnen-, als wilden ze zich goed inprenten, hoe dat eigenlijk moest gaan.

Toch vergisten ze zich wel eens en dan zagen ze hun vergissing spoedig in. Zeer waarschijnlijk heeft de vorm van 't nest daar wat mee uit te staan. Wanneer de bezitter van een linksdraaiend nest een rechtsdraaiend nest binnengaat, dan stoot hij natuurlijk zijn neus. Al deze overwegingen geven weer aanleiding tot nieuw experimenteel onderzoek.

Onze Lindenheuvel-harkwespen leken niet zoo bang voor de Miltogrammen als Fabre's beesten. Hoogstwaarschijnlijk was dit te danken aan de omstandigheid dat er en voor wesp-larven en voor Miltogrammen-larven voedsel in overvloed was. Ik vond tenminste geen enkele wespenlarve verhongerd of vermoord en dat is geen wonder wanneer ge bedenkt dat zoo'n vlijtige wesp als No. 2 van 31 Juli met gemak twintig dikke zweefvliegen op één dag kan vangen.

JAC. P. TH.

EEN GUITENSTREEK VAN DEN LUIEN „UNK WUNK“. *)

En vreemd geluid, een snorrend geritsel van bladeren, deed mij plotseling stilstaan, toen ik eens, laat in den namiddag, een met beuken beplante heuvelrij beklom, om te zien welke boschbewoners ik kon verrassen, terwijl zij zich te goed deden, aan den overvloedigen voorraad beukenootjes. En steeds dicht bij en ieder oogenblik duidelijker hoorde ik: p.r.r.r.u.s.h. p.r.r.r.u.s.h.! een typische combinatie van het getrippel van eekhoornpootjes en het zachte snorrende geklapwiek van den arend. Voorzichtig kroop ik achter den dichtst bijstaanden boom, om toe te kijken en te luisteren.

Iets kwam den heuvel af naar beneden; maar wat? Het was geen hardlopend dier; geen enkel beest dat ik kende, tenzij het plotseling dol geworden was, zou ooit met zoo'n lawaai iedereen verkondigen, waar het zich bevond. Het waren geen spelende eekhoorntjes, noch patrijzen, pikkende tusschen de pasgevallen bladeren. Het geritsel, dat zij maken, telkens gevolgd door stilte is te duidelijk om verkeerd verstaan te worden. Het kon geen beer zijn, bezig de rijpe beukenoten af te schudden, daarvoor was het geluid niet zwaar genoeg, en toch weer te hard, om voortgebracht te worden door de voeten van den een of anderen roover, die in het bosch op de jacht was.

P.r.r.r.u.s.h.s.s.s.h.! bom.! Iets kwam met een harden bons tegen de stammetjes van een struik aan, en deed een regen van bladen ruischend naar beneden komen, daarop rolde er onder de laag-neerhangende takken iets uit, dat ik nooit te voren gezien had, — een dikke grijsachtige bal, zoo groot als een mandje van een half schepel inhoud, zoo geheel met bladeren bedekt, dat men bij geen

mogelijkheid had kunnen zeggen, wat er in zat. Het geleek op een grooten ketel dien men met lijm besmeerd en toen van een heuvel af had laten rollen en die in zijn vaart een voorraad doode bladeren om zich heen verzameld had.

Zoo tuimelde het zonderlinge ding langs mijn voeten, ritselend en krakend, steeds dikker en verwarder wordend door de aangroeiende bladeren-massa, tot het aan den voet van een grooten pijnboom te land kwam, en daar stil bleef liggen. Behoedzaam sloop ik nader. Plotseling kwam er beweging in den bal en ontrolde hij zich. Toen kwam er uit de verwarde massa een groot stekelvarken te voorschijn. Het schudde zich af, rekte zich, en waggelde een oogenblik rond, alsof zijn lange rolpartij hem duizelig had gemaakt, daarop doolde het doelloos langs den heuvelrand, zijn pennen vol doode bladen, die hem zoo'n plomp en zonderling aanzien gaven, dat het alles, wat het op zijn weg zou ontmoeten, vrees moest aanjagen.

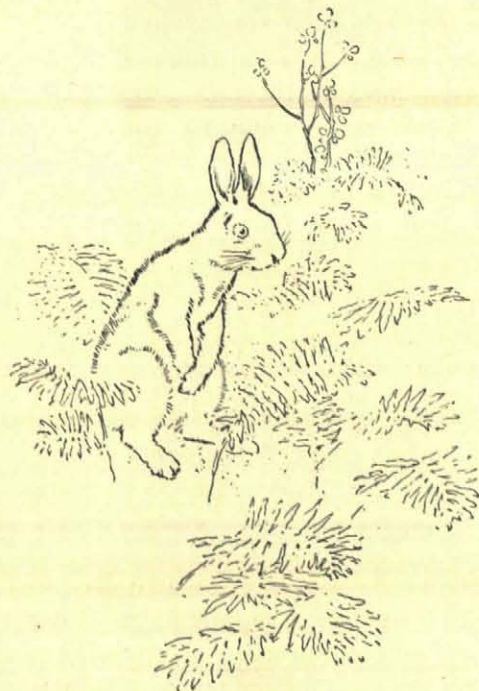
Hier stond ik voor een nieuwe eigenaardigheid, een nieuw probleem, betreffende een der domste woudbewoners. Wanneer gij op uw weg een stekelvarken ontmoet en hem plaagt, rolt het zich gewoonlijk op tot een groot speldenkussen, met al de scherpe punten naar buiten gericht; 't bedekt zijn gezicht met zijn hoornachtigen staart en blijft stil liggen, wel wetend, dat gij hem niet straffeloos kunt aanraken. Was het nu ook geplaagd geworden door een of ander dier, en had het zich juist bij de steile helling in één gerold, zoodat het zijn evenwicht verloor, en toen van zelf den langen heuvel was afgerold; of had het zich uit pure luiheid, om zich de moeite van loopen te besparen, naar beneden laten rollen, na zijn maag gevuld te hebben met heerlijke beukenootjes; of is Unk-Wunk pienterder, dan hij lijkt en heeft hij het plezier ontdekt, dat er schuilt in om en om duikelen, gevolgd door het

*) „Unk Wunk“ is de naam door de Miliceetsche Indianen aan het Kanadeesche stekelvarken gegeven; dat heeft evenals onze egel beweeglijke pennen op zijn lichaam maar veel grooter; het is ook een veel grooter dier met een flinken staart.

grappige gevoel van duizeligheid?

Boven op den heuvel was er niets, zelf geen geritsel of spoor van een op buit uitzijnd dier, om antwoord op deze vraag te geven; daarom volgde ik Unk-Wunk op zijn doelloozen zwerftocht langs den voet van de heuvels.

Een lichte beweging in de hoogte trof mijn oog en ik zag een haas behoedzaam door de bruine varens sluipen. Hij kwam langzaam onzen kant uit, springend en weer stilhoudend en elken struik met zijn neus besnuffelend, tot hij ons hoorde naderen en op zijn achterpooten ging zitten luisteren. Hij sprong verbaasd in de hoogte toen Unk-Wunk in 't zicht kwam, geheel bedekt met de doode bladeren, die zijn van weerhaken voorziene pennen op zijn snellen tocht naar beneden opgepikt hadden, en de haas legde zich toen rustig neer op een plaats, waar hij dacht, dat de ~~de~~ varens hem aan ieders oog zouden onttrekken.

De optocht kwam dichterbij; Moktaques stak vol nieuwsgierigheid zijn kop voorzichtig boven de varens uit, verhief zich weer recht op zijn achterpooten, zijn voorpooten gekruist, terwijl zijn oogen glinsterden van nieuwsgierigheid en vrees voor het vreemde dier, dat al ritselende voortging en de bladeren met zich nam. Nog een oogenblik bleef hij stokstijf van verbazing zitten, zoodat hij bijna niet te onderscheiden was van een boomstam naast hem; daarop wierp hij zich met hooge angstige sprongen in de struiken en daar hoorde ik hem gejaagd in een halven cirkel om ons heen rennen.

Unk-Wunk nam geen notitie van deze storing,

maar sukkelde nu hier dan daar zijn domme neus achterna. Evenals ieder stekelvarken, dat ik gevolgd heb, scheen hij totaal niets te doen te hebben, en evenmin een eigen plekje te weten op de wijde wereld, waar hij heen kon gaan. Lui schuifelde hij voort, te dik om van de beukenootjes te eten, die hij zorgvuldig met zijn neus onder de bladeren opzocht. Nu en dan proefde hij een stukje boomschors; doch onmiddellijk spuwde hij het weer uit. Eens begon hij den steilen heuvel op te klimmen, maar het was veel te steil voor zoo'n lui heer met een volle maag. Weer beproefde hij het, maar het was niet steil genoeg om zich weer naar beneden te laten rollen. Plotseling keerde hij om, en kwam terug om te zien, wie hem gedurig volgde.

Ik hield mij doodstil, en wel twee of drie maal streek hij met zijn pennen vlak langs mijn beenen, terwijl hij mij slaperig aankeek. Toen begon hij een beukenootje onder mijn voet te besnuffelen, alsof ik hem al even weinig belangstelling inboezemde als Alexander aan Diogenes.

Nog nooit had ik vriendschap met een stekelvarken gesloten, — het is een te stekelige baas voor een vertrouwelijken omgang, — maar nu begon ik hem toch voorzichtig met een dun stokje te onderzoeken, benieuwd of ik niet onder die wapenrusting van pennen en stekels een plekje zou kunnen vinden, waar het gaarne gekriebeld werd.

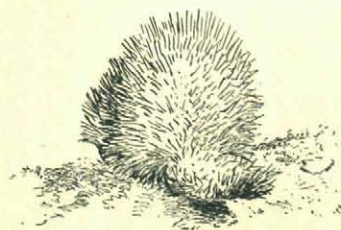
Bij de eerste aanraking rolde Unk-Wunk zich in elkaar, met zijn stekels recht overeind; net een reusachtige kastanje-bolster. Men kon hem nergens aanraken zonder door minstens een dozijn pennen gestoken te worden. Langzamerhand echter, terwijl de stok hem zachtjes beroerde en de jeukende plekjes onder zijn wapenrusting zocht, ontrolde hij zich, en stak zijn neus weer onder mijn voet. Hij had het beukenootje niet nodig, maar hij wilde het er alleen onder uitsnuffelen. Unk-Wunk is hierin net een varken. Behalve te eten heeft hij heel weinig

te doen, maar wanneer hij ergens op afgaat of iets wil doen, volbrengt hij het ook altijd. Toen bukte ik mij, om hem met mijn hand aan te raken.

Dat viel tegen, want onmiddellijk voelde hij het verschil in aanraking. Ook rook hij het zout in mijn hand, waarvoor Unk-Wunk al zijn luiheid op zijde kon zetten en wel een half uur loopen zou willen, als het noodig was. Hij deed al zijn best om mijn hand te grijpen, eerst met zijn pooten, toen met zijn bek, maar ik was te bevreesd voor zijn groote snijtanden, om dat toe te laten. In plaats daarvan streelde ik hem achter de ooren, behoedzaam een weg zoekend, tusschen den dichten bos pennen en ze voorzichtig betastend, om te zien, hoe vlug ze opgezet konden worden.

De pennen waren zeer los ingezet en iedere puntige stekel was scherp als een naald. Alles wat er eenigszins ruw mede in aanraking kwam, werd zeker doorboord, de stekels zouden dadelijk uit zijn huid loslaten en snel en diep doordringen in de ongelukkige hand, poot of neus, die ze aanraakte. Iedere pen geleek op de speer van een Zuid-Zee-Eilander, tot op de helft van de lengte bezet met haaiantanden. Eenmaal in het vleesch werken zij er zich dieper in, tenzij men ze er met vaste hand uittrekt, wat met veel pijn en hevige inscheuring gepaard gaat. Geen wonder, dat Unk-Wunk angst noch vrees koestert, wanneer hij zich tot een bal ineengerold heeft, aan alle kanten beschermd als hij is door zulke vreeselijke wapens.

Heel voorzichtig bewoog mijn hand zich langs zijn zijde, binnen het bereik van Unk-Wunks eenig vlug verdedigingsmiddel. Daar waren duizende pennen scherp als de tanden van een zaag, elkander in iedere richting kruisend, en toch met de punten steeds naar buiten gericht. Unks-Wunk was wrokkig, waarschijnlijk omdat hij het zout, dat hij hebben wou, niet kon bemachtigen. Toen mijn hand in 't bereik van zijn staart kwam, sloeg hij dezen bliksemsnel terug. Hoewel ik op mijn hoede was voor den slag, was ik toch niet half vlug genoeg. Bij den ritselenden stoot, veel gelijkende op het geluid van een stalen veer, trok ik mijn hand snel terug. Twee van zijn staartpennen bleven er in steken en een dozijn andere zaten in de mouw van

mijn jas. Toen hij zich daarop omdraaide, sprong ik op zijde en ontkwam zoo aan den vluggen dubbelen slag van zijn staart tegen mijn beenen. Daarna rolde hij zich op tot een stekelige kastanje-

bolster en spottend verkondigde iedere pen: „Raak mij aan, als je durft.“

Ik trok de twee stekels met een korten, krachtigen ruk uit mijn hand, haalde de andere uit mijn mouw, en wendde mij opnieuw tot Unk-Wunk, al zuigend op mijn gewonde hand, die mij verbazend veel pijn deed. „Alles je eigen schuld,“ hield ik mij zelf voor, om niet in de verzoeking te komen hem met mijn stok op zijn eenig kwestbaar punt n.l. zijn neus te slaan.

Van zijn kant scheen Unk-Wunk het voorgevallene al vergeten te zijn. Langzaam ontrolde hij zich en scharrelde langs den voet van de heuvels, terwijl zijn pennen in het gaan zich uitspreidden en ritselden, net alsof er geen spoor van een vijand of een nieuwsgierig mensch in het geheele woud te zien was.

Hij scheen nu een nieuw plan in zijn hoofd te hebben en keek rond naar iets. Toen ik hem op den voet volgde, zag ik hem tegen een dun boompje opstaan, het een oogenblik aandachtig bekijken en onvoldaan verder gaan. De wind was over de bergen komen opsteken en zwiepte de boomtoppen boven hem op en neer. Onder het voortgaan keek hij steeds omhoog naar de zwaaiende takken en haastte zich ieder boompje, waar hij langs kwam, te onderzoeken, door met zijn pootjes tegen den stam op te gaan staan en de beweging daar boven met droomerige oogen te volgen.

Eindelijk vond hij wat hij zocht; twee hoge, jonge boomen, die dicht bij elkander stonden, en wier takken elkaar raakten, als de wind ze heen en weer schudde. Voorzichtig klom hij in den eenen, al hooger en hooger, tot de dunne top door zijn gewicht overboog. Toen rekte hij zich uit om den tweeden top met zijn voorpooten te grijpen, haakte de achterpooten stevig om den eersten heen; en daar zat hij, als een band tusschen de twee boomtoppen, terwijl de wind begon op te steken, en hem in zijn vreemdsoortige wieg heen en weerschommelde.

Al wilder en woester zwaaide hij, nu eens languitgerekt als een draadje elastiek, wanneer de wind de boomtoppen van elkaar scheidde, terwijl zijn pennen vlak langs zijn lichaam lagen, dan weer ineengedrukt als de boomen elkander dicht naderden, en hem tot een platte schijf ineen duwden, met zijn rechtoreind staande stekels, gelijkend op een kastanjebolster, waarop getrapt was.

En zóó zag ik hem schommelen een vol uur lang, tot het te donker werd om hem te onderscheiden; nu eens uitgerekt, dan weer in elkaar geduwd, alsof hij een harmonica was, die door den wind werd bespeeld. De eenige muziek, die hij tusschenbeide

maakte, was een piepend geknor van voldoening, volgend op een bijzonder goeden uitrek, of als de beweging veranderde en de twee boomen samen in wilde vroolijke zwaai heen en weer wiegden. Nu en dan werd deze kreet verder op den heuvel beantwoord door een ander stekelvarken, dat zich in zijn hooge wieg te slapen legde. Er was storm in aantocht, en Unk-Wunk, die een van de beste barometers in de bosschen is, schreeuwde het luide uit, opdat iedereen het zou vernemen.

Zoo kreeg ik onverwacht antwoord op mijn vraag. Unk-Wunk was dien middag voor zijn plezier uit, en was den heuvel afgerold om, evenals andere boschbewoners dat doen, te genieten van de snelle beweging en van het duizelige gevoel, dat er opvolgt. Dikwijls heb ik jonge vossen bespied, wier hol op een steilen heuvelrand gelegen was, en die achter elkaar naar beneden rolden; somtijds brachten zij eenige afwisseling in het programma; dan rolde het eene jonge dier zoo snel mogelijk naar beneden, terwijl het andere om hem heen sprong en hem trachtte te plagen en te grijpen in zijn duizelingwekkende vaart.

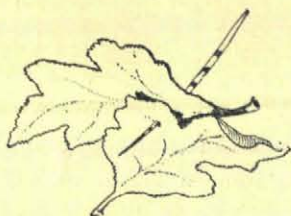
Dat is nu alles goed en wel voor vossen; van die slimmerds verwacht men, dat zulk een gedachte in hun verstandige kopjes kan opkomen. Maar wie leerde Unk-Wunk den heuvel af rollen en zijn pennen vol drooge bladen te steken, teneinde andere boschbewoners aan 't schrikken te maken. En wanneer leerde hij de boomtoppen als schommel en den wind als beweegkracht te gebruiken?

Misschien heeft zijn moeder hem dingen geleerd, die wij tot nu toe nooit gezien hebben, want het meeste, dat de boschbewoners weten, is toch maar een kwestie van leeren en niet van instinct. Als dit zoo is, heeft Unk-Wunk meer in zijn slaperige domme kop, dan wij hem toeschrijven, en dan woont degene, die 't eerst zulk een stekelvarkenschool zal ontdekken en betreden, waar moeder Unk-Wunk haar jongen onderwijst, een bijzonder belangwekkende les bij.

Den Haag.

SOPHIE C. H. R.

Naar William J. Long's *A Lazy Fellow's Fun* in the School of the Woods. Met verlof van den schrijver. Zie over Long: Deel IX, blz. 9.

IMKEREN.

Een Observatiekast.

Een observatiekast is een ding, dat den bijenliefhebber niet alleen, maar ook al z'n vrienden en bekenden, een schat van allerintiemst natuurgenoet schenken kan.

En dat zonder eenig gevaar of hinder!

Hoe vaak gebeurt het toch, nietwaar, gij bijenboer-con-amore, dat een belangstellende zoo gaarne uw volkjes eens zien wil. Zoo'n echte honingraat, het bijenbroed, de kast van binnen...

„Loop ik heusch geen gevaar, zoo dicht bij uw stekertjes?”

„In 't geheel niet, als ge u maar rustig houdt, niet gaat slaan of wegloopen, maar liefst geen vin verroert,” is uw antwoord.

Ge opent uw kast; de belangstelling is groot.

Daar vliegt een enkel bijtje, heelemaal zonder kwade bedoeling — dat hoort ge immers aan z'n tevreden gegons! — voorbij den neus van uw amice.

En hij, plotseling al z'n dure beloften vergetend, hij houdt zich *niet* rustig; hij voelt in gedachten den prik al, ziet in den geest z'n schoonen Griekschen voorgevel reeds met een rooden, warmgloeiden Helikon bezet, en... hij vlucht, gillend, schreeuwend, met zwaaiende armen, als molenwieken tijdens een orkaan.

Uw niets kwaads vermoedend bijtje wordt opmerkzaam, ducht gevaar voor de gemeenschappelijke woning en komt op 't groote, donkere, ruw-bewegende monster af. Z'n toon is nu geheel veranderd: hóóg snerpt het den vluchteling achterna: hiëiëiëië....

Amice voelt de trilling van dien hoogen, hem steeds vervolgenden wraaktoon. Hij rent naar huis, de eerste de beste deur in, stormt de keuken binnen, rent de tafel met potten, pannen en schalen omver.

Het woedend bijtje heeft hem echter niet uit 't oog verloren. De hinderpaal heeft de vluchteling in z'n vaart gestuit en daar... ai, heeft hij z'n prik beet.

De kleine aanvaller heeft nu z'n plicht volbracht, hij wil er weer vandoor. Maar de angel, met fijne weerhaakjes bezet, haakt in de wond van z'n slachtoffer. En bij 't opvliegen scheurt de angel met gifblaas en al uit het ingewand van den kleinen moedige, die dus z'n waakzaamheid met een langzamen, smartelijken dood bekoopt.

Omdat de angel in de wond achterbleef, moet uw vriend niet gaan wrijven of drukken op de steekplek. Eerst nipt ge tusschen twee nagels den angel er uit; en dan stipt ge 't kleine roode gaatje even aan met wat azijn of pekkel. Ook kunt ge er een schijfje van een rauwe ui over wrijven. Van opzwellen is bij spoedige behandeling geen sprake.